

מסורת הש"ס

אלו דברים פרק ששי פסחים

עא.

עין משפט
נר מצוה

כשעת שמה. כיום טוב שהוא זמן שמחה: והיינו אך שמה. קרא
יתירה הוא דכתיב לעיל מיינה חג הסוכות תעשה לך שבעת ימים
ומכין ליה ושמתם בחגך והדר כתיב שבעת ימים תחוג וגו' והיות
אך שמה: לרבות לילי יום טוב האחרון. ואין שמחה אלא באכילת
שלמים ויום טוב האחרון גופיה לא
היא חרי זמני שבעת ימים כתיב
גבי שמחה דפרשיה וממילא חימעטי
שמיי: או אינו אלא לרבות לילי יום
טוב הראשון. ואף על פי שאין קרבן
בלינה נלמד שהטעם הכתוב לשמוע
שלמים מערב יום טוב לשמחה לילי
יום טוב: אך (שם חלק. כל ארץ
ורקן מיעוטי: מאי עממא. משויין
מיעוטה לילי ראשון ורבינו לילי
אחרון ולא אמרין איפכא לאו משום
דלאמרין אין לו כמה ישמח שלמים
השמיני מעברד לאו שמחה היא
דבעינן זכינה בשעת שמחה: שיש
שמחה לפניו. כל ימות ולילות המג:
הניגון י"ד נ"ו. קס"ד דרב יוסף
שנשחטה בחרבנה עשר קאמר: הא
מפנייה. בן מימא אמרה לעיל ולכן
מימא איפסיילא לה דהא אמר אין
נאכלת אלא ליום ולילה: והשמחה.
שלמים: שאל יום טוב כשכח.
ומעברד שאל יוכל לשמוע דהא
בשעת שמחה בעית: אמר רב
הונא. והאי מקרבן שמחה ליכא
אלא כשעה אלא הא דקמי שמחה
שמונה משמחו מעשרי הרגלים
שער החטאת האמרו בראשון
שכל יום היה שער צד משל ציבור
וכל חטאות החינוכות נאכלות וכל
קרנן ציבור הקבוע דוחה שבת: מי
נאכלין. אי דא לאוכלי שבת לא
נאכלני. מי אס מי דאין ללייתו וביטולו
דוחה שבת ובשר מי אין כאן שמחה:
ועוד. נהי נמי דיש שמחה בכשר מי
הרי חטאות אין נאכלות אלא להכניס
והן אוכלין וישראל כמה ישמחו:
לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה.
כשאר לילי המג: או אינו אלא כו'.
דפרשייה: לאימורי הניגון ט"ז
שנפסלין בלינה. ואע"פ שזמן אכילת
שמה כל יום המחרת: וסמך ליה
ראשון ציבורי וגו'. ודעו זה נקד
ראשון: (א) דכשר איפסייל ליה מאורסא.
משמחה ועבר יום ששה עשר
ואימורין יכשרו עד נקד שבעה עשר
דאי נקד בשר שני עשר עד שבעה עשר
שער: (ב) אלתור בן עזריה. נפק
נתרא (דף קכ): דלמר מדאורייתא
אכילת פסח עד חלות וכו' לא: הכי
(פ) קשיא ליה. אע"ג דלומיך מלמא
אכילתו: והיינו משמחו המקרא נקד
שני אן חזינן תנא דמתניתין דלקמן
דאשי לבשר שהוא קל מאימורין לא
בעי ראשית ונקד דכתיב ביה משמע ליה
לראשון בלא ראשית: אשך טובה בערב.
הראשון עצמו קאמר קרא דאס כן מאי

תורה אור השלם

- 1. שבעת ימים תחוג ליה
2. לא וכו' על הפסוק אשר
3. וכו' וכו' וכו' חלב חגי
4. ולא וכו' על הפסוק אשר
5. ולא וכו' וכו' חלב חגי
6. ולא וכו' על הפסוק אשר
7. ולא וכו' על הפסוק אשר
8. ולא וכו' על הפסוק אשר
9. ולא וכו' על הפסוק אשר
10. ולא וכו' על הפסוק אשר

הנהרות הב"ה

(א) היי' דיה וסמך ליה
וכי ראשון הפס' המזכיר
מ"ה מאי בקר בקר שני
בקר של שבעה עשר
דכשר איפסייל ליה וכו'
שבעה עשר הפס' השאר
ממך: (ב) כו' דיה
קא קשיא ליה: (ג) (ד)
אין קשיא ליה: (ה) (ו)
אין קשיא ליה: (ז) חזינן דיה
לדידה וכו' מלוא שלמי
שמחה שני עשר:

מוסף רש"י

אינו בא אלא מן
החולין. ולא נמסרת
מעשר שני ולא ממנחם
וגזנת סאה ממניח
ושמך כהן (בבבא ט"ז)
לומר מעט ולא תמה
שהוא ממניח ועומד וכו'
לרבות לילי יום
טוב האחרון לשמחה.
שנפסלו ללילי יום שבעת
הימים שבת שמחה
כשעברו ללילי יום
שמי. דהא שמה נאכל
אשך דכתיב לעיל
מיינה ושמתם בחגך. אלא
לרבות ראשון. לרבות לילי יום
טוב האחרון לשמחה.
האחרון לשמחה.
היום שהוא עיקר שער
בשמחה. וישראל הילולת לא
כשרי כשרי. וימים אפילו
לילות שמחה מדינת בני
סוכה. וישראל לילי יום
טוב האחרון לשמחה.
דלית ככלל שבעה. ועל
כך כתיב לילה אחרי שיהא
סמך לשבעת ימים דקרא.
והוא חתי נקד ואשמעין
ששמיים המוחים בנה
הסבת השמחה בליל
שמי ששני יוכל להקריב
לילה (סוכה ח"א) או
אינו אלא לילי יום טוב

כשעת שמה. כיום טוב שהוא זמן שמחה: והיינו אך שמה. קרא
יתירה הוא דכתיב לעיל מיינה חג הסוכות תעשה לך שבעת ימים
ומכין ליה ושמתם בחגך והדר כתיב שבעת ימים תחוג וגו' והיות
אך שמה: לרבות לילי יום טוב האחרון. ואין שמחה אלא באכילת
שלמים ויום טוב האחרון גופיה לא
היא חרי זמני שבעת ימים כתיב
גבי שמחה דפרשיה וממילא חימעטי
שמיי: או אינו אלא לרבות לילי יום
טוב הראשון. ואף על פי שאין קרבן
בלינה נלמד שהטעם הכתוב לשמוע
שלמים מערב יום טוב לשמחה לילי
יום טוב: אך (שם חלק. כל ארץ
ורקן מיעוטי: מאי עממא. משויין
מיעוטה לילי ראשון ורבינו לילי
אחרון ולא אמרין איפכא לאו משום
דלאמרין אין לו כמה ישמח שלמים
השמיני מעברד לאו שמחה היא
דבעינן זכינה בשעת שמחה: שיש
שמחה לפניו. כל ימות ולילות המג:
הניגון י"ד נ"ו. קס"ד דרב יוסף
שנשחטה בחרבנה עשר קאמר: הא
מפנייה. בן מימא אמרה לעיל ולכן
מימא איפסיילא לה דהא אמר אין
נאכלת אלא ליום ולילה: והשמחה.
שלמים: שאל יום טוב כשכח.
ומעברד שאל יוכל לשמוע דהא
בשעת שמחה בעית: אמר רב
הונא. והאי מקרבן שמחה ליכא
אלא כשעה אלא הא דקמי שמחה
שמונה משמחו מעשרי הרגלים
שער החטאת האמרו בראשון
שכל יום היה שער צד משל ציבור
וכל חטאות החינוכות נאכלות וכל
קרנן ציבור הקבוע דוחה שבת: מי
נאכלין. אי דא לאוכלי שבת לא
נאכלני. מי אס מי דאין ללייתו וביטולו
דוחה שבת ובשר מי אין כאן שמחה:
ועוד. נהי נמי דיש שמחה בכשר מי
הרי חטאות אין נאכלות אלא להכניס
והן אוכלין וישראל כמה ישמחו:
לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה.
כשאר לילי המג: או אינו אלא כו'.
דפרשייה: לאימורי הניגון ט"ז
שנפסלין בלינה. ואע"פ שזמן אכילת
שמה כל יום המחרת: וסמך ליה
ראשון ציבורי וגו'. ודעו זה נקד
ראשון: (א) דכשר איפסייל ליה מאורסא.
משמחה ועבר יום ששה עשר
ואימורין יכשרו עד נקד שבעה עשר
דאי נקד בשר שני עשר עד שבעה עשר
שער: (ב) אלתור בן עזריה. נפק
נתרא (דף קכ): דלמר מדאורייתא
אכילת פסח עד חלות וכו' לא: הכי
(פ) קשיא ליה. אע"ג דלומיך מלמא
אכילתו: והיינו משמחו המקרא נקד
שני אן חזינן תנא דמתניתין דלקמן
דאשי לבשר שהוא קל מאימורין לא
בעי ראשית ונקד דכתיב ביה משמע ליה
לראשון בלא ראשית: אשך טובה בערב.
הראשון עצמו קאמר קרא דאס כן מאי

לרבות לילי יום טוב האחרון. נראה לרבינו דהוא הדין ללילות
אחרות אינטרין ריבוי משום דהאי קראש דושמחתם
לפני ה' שבעת ימים דדרשינן מיינה שלמי שמחה אחרת נמי מיינה
במקדש לולב שבעת ימים והאס ימים
ולא לילות ומינה לילי יום טוב האחרון
אינטרין ריבויא טפי משה דשמיי
רגל כפי עממו הוא והוא לא יכא
ממייב לזכות (וי) שמחה ביום שבעי
לזוך שמיי כמו שאינו ממייב בערב
יום טוב לזוך הלילה: אמר אינו
א"א לילי י"ט הראשון. ולא כה
למעוטי שאר לילות אלא לילי יום טוב
האחרון: לאו משום דאין לו
במה ישמח. וא"ת אס כן מופקד ליה
מאין קרא דבעינן זכינה בשעת
שמחה וי"ל דהי מהתם היא"ל אלא
בעינן זכינה בשעת שמחה אלא
במנהיגה של יום טוב שיכול לשמחה
בזיומא אלא כהא שאין יכול לשמחה
בזיומא לא להכי אינטרין אך למעט:
לילי יום טוב האחרון. פי' בקונטר'
דווקא לילה אלא ליום שמיי
לא וקשה לרבינו דהתנן ההלל
והשמחה שמונה וליכא למימר משום
ליל שמיי קמי שמונה דליכא שמונה
לילות לילי יום טוב ראשון לא
קמידי ועוד דלמא דהלל דעיקרו
ביום ועוד דכי פריך לקמן ואס אימא
זימנין דלא משכחת לה שמונה כגון
שאל להיות יום טוב הראשון שבעת
ואי כפירוש הקונטר' מיקשי נמי בלתי
עלמא דשכסלו יום שמיי זכרתי שבת
או ליכא אלא שבעה דמתי יוכל לשמוח
שמיט בערב ששה איפסיילא לה הנקד
נראה לפירש דלילי יום טוב האחרון
לאו דווקא דה"ה ביום:

לרבות לילי יום טוב האחרון. נראה לרבינו דהוא הדין ללילות
אחרות אינטרין ריבוי משום דהאי קראש דושמחתם
לפני ה' שבעת ימים דדרשינן מיינה שלמי שמחה אחרת נמי מיינה
במקדש לולב שבעת ימים והאס ימים
ולא לילות ומינה לילי יום טוב האחרון
אינטרין ריבויא טפי משה דשמיי
רגל כפי עממו הוא והוא לא יכא
ממייב לזכות (וי) שמחה ביום שבעי
לזוך שמיי כמו שאינו ממייב בערב
יום טוב לזוך הלילה: אמר אינו
א"א לילי י"ט הראשון. ולא כה
למעוטי שאר לילות אלא לילי יום טוב
האחרון: לאו משום דאין לו
במה ישמח. וא"ת אס כן מופקד ליה
מאין קרא דבעינן זכינה בשעת
שמחה וי"ל דהי מהתם היא"ל אלא
בעינן זכינה בשעת שמחה אלא
במנהיגה של יום טוב שיכול לשמחה
בזיומא אלא כהא שאין יכול לשמחה
בזיומא לא להכי אינטרין אך למעט:
לילי יום טוב האחרון. פי' בקונטר'
דווקא לילה אלא ליום שמיי
לא וקשה לרבינו דהתנן ההלל
והשמחה שמונה וליכא למימר משום
ליל שמיי קמי שמונה דליכא שמונה
לילות לילי יום טוב ראשון לא
קמידי ועוד דלמא דהלל דעיקרו
ביום ועוד דכי פריך לקמן ואס אימא
זימנין דלא משכחת לה שמונה כגון
שאל להיות יום טוב הראשון שבעת
ואי כפירוש הקונטר' מיקשי נמי בלתי
עלמא דשכסלו יום שמיי זכרתי שבת
או ליכא אלא שבעה דמתי יוכל לשמוח
שמיט בערב ששה איפסיילא לה הנקד
נראה לפירש דלילי יום טוב האחרון
לאו דווקא דה"ה ביום:

א מ"י פט"ו מהל'
מעשה קרנות הלל
טו'
לד ב מ"י פ"ג מהלמט'
מנהיגה הלל בא:
לד ג שס הלל כי:
לד ד מ"י פ"ח מהלמט'
ק"פ הלל ז סגן
ל"אין שמה:

רבינו הנגאל

התנינה חובה היא וכל
חובה אינה באה אלא
מן החולין. ואלו המלמס
קרישין הן. לפיכך אין
עולין לו משום חגיגה.
וגם אין יוצא ביה משום
שמחה. שהשמחה אינה
אלא בשמחת ימי החג.
ויום י"ד אינו חובב ממי
השמחה. וכתב הבחב
ושמחה בעינן זכינה
בעינן שמחה וליכא. ותנא
תנא דהיה אף שמח
לרבות לילי יום טוב
האחרון לשמחה כו'.
דכתיב ושמחתם לפני
ה' אלהיכם שבעת ימים
שבעה ולא שמונה. והכי
והיה אף שמח ואמרין
אף חלק לרבות לילי
יום טוב האחרון לשמחה.
והוציא ליל יום טוב הראשון
לאו משום דאין לו כלי
יום טוב הראשון כמה
ישמח. שאפילו שחט
בי"ד זכינה בעינן שמחה
ליכא. דרתינן לאו משום
דאין לו כלי יום טוב
הראשון כמה ישמח. אלא
ברבה לילי יום טוב האחרון
משום שיש שמחה לפניו.
ומיעט לילי יום טוב הראשון
שאין לו שמחה לפניו.
כי יום י"ד חזינן חזינן
ואין בהן שמחה. ועלילס
חגיגת ארבעה עשר יוצא
בה לשם שמחה. וממייב
עלה בן יוסף אהא דמי
בן תיבא חגיגת י"ד יוצא
בה לשם שמחה ואין
יוצא בה לשם חגיגה.
אינו. והא בעינן הבחב
ושמחה זכינה בעינן
שמחה וליכא. ומיך בן
אידי בר אבין כגון
שפירשה ביד ותנכס
ולא שחטה ביד ושחטה
בט"ו. יוצא בה שמחה
שמחה דהא איכא ביה
בעינן שמחה. ואין יוצא
בה משום חגיגה דהא אינה
מן החולין שכר מירד
הקרישה והפרישה. והיה
לו רב אשי דרואי מתנכס
ושחטה. דהא מתנכס ביד י"ב
עלה מתנכס דבן תיבא
הוא דסבר דחגיגת י"ד
הפסח היא לכל מילי ואינה
נאכלת אלא לילי ט"ז
בלבד ובבוקר נותר הוא.
ואי מ"ד ששחטה ביד י"ב
אביל ליה לילי ט"ז בלבד.
הא אוקימנא לילי יום טוב
הראשון אין בו שמחה.
אי שביק לסימלה ליום
טוב האחרון לא איפסיילא
לשם שמחה והא לא אביל
לה. אלא דראי שנתעכב
ושחטה ביום חמשה עשר.
ממייב רבא לרי אימורי

בשעת שמחה וליכא משום חגיגה היו דבר
שבחובה (א) וכל דבר שבחובה אינו בא אלא
מן החולין לימא מסייע ליה יהיית אך שמח
לרבות לילי י"ט האחרון לשמחה אתה אומר
לילי י"ט האחרון או אינו אלא לילי יום טוב
הראשון תלמוד לומר אך (שמחה) חלק מ"ט
לאו משום דאין לו כמה ישמח לא כדתינא
מעמא י"מה ראית לרבות לילי יום טוב
האחרון ולהוציא לילי יום טוב ראשון מרבה
אני לילי יום טוב האחרון שיש שמחה לפניו
ומוציא אני לילי יום טוב ראשון שאין שמחה
לפניו מתיב רב יוסף חגיגת ארבעה עשר
יוצא בה משום שמחה ואין יוצא בה משום
חגיגה אמאי רב בעינן זכינה בשעת שמחה
וליכא אומר רב אידי בר אבין שעייב ושחטה
אמר רב אשי הכי נמי מסתברא דאי לא תימא
הכי הא מתניתא מאן קתני לה בן תיבא בן
תיבא הא פסלה לה בלינה ש"מ מתיב רבא
"ההלל והשמחה שמונה ואי אמרת בעינן
זכינה בשעת שמחה הא זמנין סניאין דלא
משכחת לה אלא שבעה כגון שחל י"ט
הראשון לחיות בשבת א"ר הונא בריה דרב
יהודה משמחו בשערי הרגלים אמר רבא
שתי תשובות ברבר דהא דרשיערי הרגלים
הי נאכלין צלי אין נאכלין ושמחה בחי ליכא
ועוד כהנים אוכלין וישראל כמה שמחים
אלא א"ר רבין א"ר אלעזר שלמים ששחטן
מערב יום טוב יוצא בהן משום שמחה ואין
יוצא בהן משום חגיגה יוצא משום שמחה
ילא בעינן זכינה בשעת שמחה ולא משום
חגיגה היו דבר שבחובה וכל דבר שבחובה
אינו בא אלא מן החולין מיתיבא והיית אך שמח
האחרון לשמחה אתה אומר לרבות לילי יום טוב
לרבות לילי יום טוב הראשון תלמוד לומר אך חלק מאי מעמא לאו
משום דאין לו כמה ישמח לא כדתינא מה ראית לרבות לילי יום טוב האחרון
ולהוציא לילי יום טוב הראשון מרבה אני לילי יום טוב האחרון שיש שמחה
לפניו ומוציא אני לילי יום טוב הראשון שאין שמחה לפניו אמר רב כהנא
ימנין לאימורי חגיגת חמשה עשר שנפסלין בלינה שנאמר ואלא ילין חלב
חגי עד בקר וסמך ליה ראשית למימרא דהאי בקר בקר ראשון מתקרי
לה רב יוסף מעמא דכתב ראשית הא לא כתב ראשית הוה אמינא
מאי בקר בקר שני מי איכא מידי דבשר איפסייל ליה מאורתא ואמורין
עד צפרא אמר ליה אביי אלמא לא והרי פסח "לרבי אלעזר בן עזריה דבשר
איכא מידי דאלו תנא לומר לא בעי ראשית ורב כהנא חגיגת חמשה עשר ראשית
מאי היא דתניא ילא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר
לביד

מהא דתנן הלל והשמחה שמונה. ואי אמרת שלמים ששחטן מערב יום טוב אין יוצא בהן לשם שמחה דבעינן
בעינן שמחה וליכא. ומיך רבא משכחת שמחה אלא ששה לילי יום טוב האחרון הרב שבעה ואין תנא לעולם שמחה.
ופריך רב הונא בר יהודה אי חל להיות יום טוב ראשון ששבת שאי אפשר לו לרשות חגיגה בשבת משמח תרנן בכשר
שערי הרגל שהן תשבות וכו'. והרי רבא בשמי תשובות. והרי דרשיערי הרגלים בשבת מי נאכלים. שלא אביל לבשר
בעינן. שלא הותר כשחט אלא העולה לטובתו. וכתיב ואלו איכא איתא אשך שופר כשרי שבתים איבילן ובשילן
מחפורין. וינין דאין כפרה עולה אלא באכילת כהנים. בשר תשאת אוכלין אותו חי. פי' בשר נא. ושמחה בכשר מי ליכא.
ועוד שערי הרגלים כדשי קרישין הן הכהנים אוכלין אותן. ואלו היתה בהן שמחה הכהנים אוכלין וישראל ששחטן מה
לפניו ומוציא אני לילי יום טוב הראשון מרבה אני לילי יום טוב האחרון שיש שמחה לפניו אמר רב כהנא
ימנין לאימורי חגיגת חמשה עשר שנפסלין בלינה שנאמר ואלא ילין חלב
חגי עד בקר וסמך ליה ראשית למימרא דהאי בקר בקר ראשון מתקרי
לה רב יוסף מעמא דכתב ראשית הא לא כתב ראשית הוה אמינא
מאי בקר בקר שני מי איכא מידי דבשר איפסייל ליה מאורתא ואמורין
עד צפרא אמר ליה אביי אלמא לא והרי פסח "לרבי אלעזר בן עזריה דבשר
איכא מידי דאלו תנא לומר לא בעי ראשית ורב כהנא חגיגת חמשה עשר ראשית
מאי היא דתניא ילא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר
לביד

מהא דתנן הלל והשמחה שמונה. ואי אמרת שלמים ששחטן מערב יום טוב אין יוצא בהן לשם שמחה דבעינן
בעינן שמחה וליכא. ומיך רבא משכחת שמחה אלא ששה לילי יום טוב האחרון הרב שבעה ואין תנא לעולם שמחה.
ופריך רב הונא בר יהודה אי חל להיות יום טוב ראשון ששבת שאי אפשר לו לרשות חגיגה בשבת משמח תרנן בכשר
שערי הרגל שהן תשבות וכו'. והרי רבא בשמי תשובות. והרי דרשיערי הרגלים בשבת מי נאכלים. שלא אביל לבשר
בעינן. שלא הותר כשחט אלא העולה לטובתו. וכתיב ואלו איכא איתא אשך שופר כשרי שבתים איבילן ובשילן
מחפורין. וינין דאין כפרה עולה אלא באכילת כהנים. בשר תשאת אוכלין אותו חי. פי' בשר נא. ושמחה בכשר מי ליכא.
ועוד שערי הרגלים כדשי קרישין הן הכהנים אוכלין אותן. ואלו היתה בהן שמחה הכהנים אוכלין וישראל ששחטן מה
לפניו ומוציא אני לילי יום טוב הראשון מרבה אני לילי יום טוב האחרון שיש שמחה לפניו אמר רב כהנא
ימנין לאימורי חגיגת חמשה עשר שנפסלין בלינה שנאמר ואלא ילין חלב
חגי עד בקר וסמך ליה ראשית למימרא דהאי בקר בקר ראשון מתקרי
לה רב יוסף מעמא דכתב ראשית הא לא כתב ראשית הוה אמינא
מאי בקר בקר שני מי איכא מידי דבשר איפסייל ליה מאורתא ואמורין
עד צפרא אמר ליה אביי אלמא לא והרי פסח "לרבי אלעזר בן עזריה דבשר
איכא מידי דאלו תנא לומר לא בעי ראשית ורב כהנא חגיגת חמשה עשר ראשית
מאי היא דתניא ילא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר
לביד

הראשון. משום חגיגת חמשה עשר שנפסלין בלינה שנאמר ואלא ילין חלב
חגי עד בקר וסמך ליה ראשית למימרא דהאי בקר בקר ראשון מתקרי
לה רב יוסף מעמא דכתב ראשית הא לא כתב ראשית הוה אמינא
מאי בקר בקר שני מי איכא מידי דבשר איפסייל ליה מאורתא ואמורין
עד צפרא אמר ליה אביי אלמא לא והרי פסח "לרבי אלעזר בן עזריה דבשר
איכא מידי דאלו תנא לומר לא בעי ראשית ורב כהנא חגיגת חמשה עשר ראשית
מאי היא דתניא ילא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר
לביד

הראשון. משום חגיגת חמשה עשר שנפסלין בלינה שנאמר ואלא ילין חלב
חגי עד בקר וסמך ליה ראשית למימרא דהאי בקר בקר ראשון מתקרי
לה רב יוסף מעמא דכתב ראשית הא לא כתב ראשית הוה אמינא
מאי בקר בקר שני מי איכא מידי דבשר איפסייל ליה מאורתא ואמורין
עד צפרא אמר ליה אביי אלמא לא והרי פסח "לרבי אלעזר בן עזריה דבשר
איכא מידי דאלו תנא לומר לא בעי ראשית ורב כהנא חגיגת חמשה עשר ראשית
מאי היא דתניא ילא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר
לביד

הראשון. משום חגיגת חמשה עשר שנפסלין בלינה שנאמר ואלא ילין חלב
חגי עד בקר וסמך ליה ראשית למימרא דהאי בקר בקר ראשון מתקרי
לה רב יוסף מעמא דכתב ראשית הא לא כתב ראשית הוה אמינא
מאי בקר בקר שני מי איכא מידי דבשר איפסייל ליה מאורתא ואמורין
עד צפרא אמר ליה אביי אלמא לא והרי פסח "לרבי אלעזר בן עזריה דבשר
איכא מידי דאלו תנא לומר לא בעי ראשית ורב כהנא חגיגת חמשה עשר ראשית
מאי היא דתניא ילא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר
לביד

הראשון. משום חגיגת חמשה עשר שנפסלין בלינה שנאמר ואלא ילין חלב
חגי עד בקר וסמך ליה ראשית למימרא דהאי בקר בקר ראשון מתקרי
לה רב יוסף מעמא דכתב ראשית הא לא כתב ראשית הוה אמינא
מאי בקר בקר שני מי איכא מידי דבשר איפסייל ליה מאורתא ואמורין
עד צפרא אמר ליה אביי אלמא לא והרי פסח "לרבי אלעזר בן עזריה דבשר
איכא מידי דאלו תנא לומר לא בעי ראשית ורב כהנא חגיגת חמשה עשר ראשית
מאי היא דתניא ילא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר
לביד